

TAKÁCS ZSUZSA

## *Fogadd el, fogadd el!*

*Mibe bele nem szólnál? – csattant föl kísérom,  
a Vak Remény. Meglepett a keménysége.  
Csak az életbe és a halálba, másba nem –  
feleltem dacosan. Megszállt az ellenkezés  
szelleme. Nem föladni, hajtogattam magamban.  
A gyerekonkológián a műtők előtt vártunk  
reggel nyolc óra óta. Aztán kijött egy sebész,  
és találomra odalépett egy férfihoz.*

*Örültem, hogy nem engem szemelt ki, mert  
maszkját már levetette: meztelen és vészt jósló  
volt az arca. Közölte vele a gyász hírt, meghajolt  
kicsit és várt, akkor magára hagyta. –  
Az Isten verje meg! – jajdult fel hirtelen  
az Áldozati Bárány a (halott) gyerek apja, de  
a hangja elakadt, dőltek a könnyei, lecsúszott  
az üres padra. Kísérom odalépett hozzá.*

*Mit képzelsz magárod, ki ő, hogy megszólítsa?  
Kezét a férfi vállához közelítette, de érintését  
az egyetlen rándítással letépte és elhajította  
magától. – Fogadd el, fogadd el! – mondta  
neki a kísérom, s olyan közelről, mintha  
mellettem állt volna. – De én nem vagyok  
szent – üvöltötte a férfi. – Mindnyájan  
azok vagytok! – mondta a Vak Remény.*

MARKÓ BÉLA

## *Predestináció*

*Egykor az Úr a tenyerébe vett,  
és megpróbált saját arcára gyúrni,  
s már nincsen módom tőle szabadulni,  
ha felemel s kedvére nézeget,*

*aztán csalódik, és a kínzott testet  
messze hajítja, pedig tudja jól,*